

Милош Николић

**БУДУЋИ ТЕСЛА,
ЗМАЈ ЈОВА
И ПУПИН**

илустрације у књизи
Миленко Првачки

САДРЖАЈ

БАЈКА О БАЈКАМА ХАНСА
КРИСТИЈАНА АНДЕРСЕНА9

БАЈКА О БАЈКАМА
ХАНСА КРИСТИЈАНА АНДЕРСЕНА ...11

СМРДЉИВИ СИР14

ДУШАН РАДОВИЋ И ЛАВОВИ.....17

ПАМЕТАН, НАЈПАМЕТНИЈИ20

ВЕЛИКИ СУСРЕТ.....23

ПУНО, ПРАЗНО, А ЈАКО СЛАБО27

МОЖЕ ЛИ ЗВЕЗДА ДА ВОДИ
ДВА НУЛА ИЛИ БАР ДВА ЈЕДАН?.....31

ЗМАЈ НАД ЗМАЈЕВИМА35

МОЖЕ ЛИ МРШАВИ МАНЕКЕН ДА ОЖЕНИ ДЕБЕЛУ ПЕВАЧИЦУ?	38
БАЈКА О УМЕТНИЧКОМ ДЕЛУ И УМЕТНИЧКОМ НЕДЕЛУ	42
НАШИ НАЈВЕЋИ ПРОНАЛАЗАЧИ	45
СИЋИ ДОЛЕ	48
ГДЕ ДЕНУЛО СЕ 'СЕ'?	50
ЧИСТА ПОЕЗИЈА	54
ЛИРСКИ ЗАПИС О ЛИРСКИМ ЗАПИСИМА.....	56
ВИША ШКОЛА ЗА ОВЦЕ И ГУСКЕ	61
ВИША ШКОЛА ЗА ОВЦЕ И ГУСКЕ	63
КРВНА СЛИКА КРАЉЕВИЋА МАРКА	68
КРАТАК КУРС О ЛЕБДЕЊУ ИЗНАД ГРАДА.....	72
КОЊ ШАРАЦ И ЈЕЛОВНИК КРАЉЕВИЋА МАРКА	78
КОЊ ШАРАЦ И ЊЕГОВ КРАЉЕВИЋ МАРКО	81

ЉУБАВ ДУШЕ БИСТРОНА	86
РУКА ЗА ЦЕО ЖИВОТ	90
БУДУЋИ ТЕСЛА, ЗМАЈ ЈОВА И ПУПИН	94
ДРУГОВИ ИЗ РАЗРЕДА	104
ДОБРИ ВУК И ЗЛИ ЈАРИТИ	107
РУЖНО ПАЧЕ ВОЈЛОВАЧКО	133
НАОПАК ЖИВОТ	158
ТРАГИЧНИ КРАЈ НЕКРУНИСАНОГ КРАЉА СПРЕЈА	171
ЛАГАРИЈЕ	183
КАКО САМ УРЕЂИВАО „КУПУСНИ ЛИСТ“	185
КАД САМ БИО УРЕДНИК НОВИНА ЗА МАЈМУНЕ	187
КАД САМ БИО УРЕДНИК НОВИНА ЗА ТВОРОВЕ	191
КАД СУ МИ ИЗВУКЛИ УШИ	195
МОЈ ЖИВОТ МЕЂУ ЛЕЊИВЦИМА	198

БАЈКА О БАЈКАМА ХАНСА КРИСТИЈАНА АНДЕРСЕНА

БАЈКА О БАЈКАМА ХАНСА КРИСТИЈАНА АНДЕРСЕНА

Лица:

Тоза

Јуца

ТОЗА: Једном смо тако, као ја и ти сад, седели
Ханс Кристијан и ја...

ЈУЦА: Ханс Кристијан Андерсен?

ТОЗА: Који други?

ЈУЦА: Лажеш!

ТОЗА: Не лажем!

(Ућуиши.)

ЈУЦА: Причај даље...

ТОЗА: Нећу... Кажеш да лажем...

ЈУЦА: Не лажеш... Причај!

ТОЗА: Једном смо тако, поред мора седели
Ханс Кристијан Андерсен и ја и писали
бајке.

ЈУЦА: Лажеш...

ТОЗА: Не лажем... Напише Андерсен једну бајку, дуне ветар и не одува је, напишем ја једну бајку, дуне ветар и одува је.

ЈУЦА: Баш лажеш...

ТОЗА: Не лажем... Напише Андерсен другу бајку, дуне ветар и не одува је, напишем ја другу бајку, дуне ветар и одува је.

ЈУЦА: Лажеш...

ТОЗА: Не лажем... Напише Андерсен трећу бајку, дуне ветар и не одува је, напишем ја трећу бајку, дуне ветар и одува је.

ЈУЦА: Лажеш...

ТОЗА: Не лажем... Како неку бајку напише Андерсен, дуне ветар и не одува је, а како неку бајку ја напишем, дуне ветар и одува је.

ЈУЦА: Е, баш лажеш.

ТОЗА: Е, баш не лажем... Погледам ја најзад Андерсена и питам: „Какав је то ветар?“ А Андерсен погледа мене и каже: „Какав ветар?“

ЈУЦА: Како само лажеш!

ТОЗА: Уопште не лажем... Затим је, да знаш, Ханс Кристијан Андерсен почео да скупља своје бајке, а како их је било много, помогао сам му да их понесе.

ЈУЦА: Лажеш...

ТОЗА: Не лажем... Неке од његових бајки носим још увек.

ЈУЦА: Можда и не лажеш...

ТОЗА: Не лажем... И не само ја, чини ми се да нема човека на земаљској кугли који није такође помогао Хансу Кристијану Андерсену и понео бар једну његову бајку.

ЈУЦА: Заиста не лажеш... И ја носим неку његову бајку... И не само једну...

СМРДЉИВИ СИР

Лица:

Тоза

Мама

*(Тоза љуљушка дечја колица. Чује се бедеће
їукање.)*

ТОЗА: А сад ћемо да направимо нешто сме-
шно... Нешто да се беба смеје...

(Беба їуче, одобрава.)

ТОЗА (Виче): Мама! Мама!

*(Појави се мама с хиїијенским рукавицама
на рукама.)*

МАМА: Немој сваки час да ме зивкаш... Шта
је сад?

ТОЗА: Мама... Шта радимо кад се сир усмрди?

МАМА: Како шта? Бацимо га!

(Оде. Тоza љуљушка колица.)

ТОЗА: Мама!

МАМА (*Off*): Шта је?

ТОЗА: Бацио сам!

МАМА (*Off*): Добро...

(Тоza љуљушка колица.)

ТОЗА: Сад ћемо опет да направимо нешто смешно... Много смешно... Да се беба смеје...
Мама!

(Појави се мама, већ нервозна.)

МАМА: Шта је сад опет? Радим!

ТОЗА: Мама... А шта радимо... кад се усмрди виршла?

МАМА: Како шта? Па бацимо је!

(Оде. Тоza љуљушка колица.)

ТОЗА: Мама!

МАМА (*Off*): Шта је?

ТОЗА: Бацио сам...

МАМА (*Off*): Добро...

(Тоza љуљушка колица. Помирише бебу, зајушава нос.)

ТОЗА: А сад ће да буде смешно! Сад ће да буде баш смешно! Да се беба смеје, смеје... (*Виче*)
Мама!

МАМА (*Off*): Шта је?

ТОЗА: А шта радимо...

МАМА (*Off, љуџиџиџи*): Кажи већ једном шта је!

ТОЗА (*Невино*): Знам да радиш... Само да питам... Мама, а шта радимо кад се беба усмрди?

(Мама долеће, избезумљена.)

МАМА: Да се ниси усудио!

(Затекне је идиличан њризор: Тоза љуљушка бејче, а из колица се чује милозвучан бебећи смех. Заразан.)

ДУШАН РАДОВИЋ И ЛАВОВИ

Лица:

Тоза

Јуца

ТОЗА: Једном смо Душан Радовић и ја ишли у
Зоолошки врт...

ЈУЦА: Ко?

ТОЗА: Душан Радовић и ја!

ЈУЦА: Ти и Душан Радовић? Ала лажеш!

ТОЗА: Не лажем...

ЈУЦА: Лажеш! И шта ће Душан Радовић у Зоолошском врту и још с тобом?

ТОЗА: Како шта ће?! Па да чита лавовима своју песму! Већ издалека почео је да дозива лавове: „Лавови! Хеј, лавови!“

ЈУЦА: Ала лажеш...

ТОЗА: Не лажем... А лавови кажу: „Шта је?“ А Душан Радовић каже: „Како 'шта је'? Дошао сам да вам читам песму!“ „Какву песму?“ кажу мрзовољно лавови.

ЈУЦА: Што „мрзовољно“?

ТОЗА: Ма, стално долазе некакви песници да им читају своје песме, па им досадило!

ЈУЦА: Е, како лажеш!

ТОЗА: Истину ти кажем! Дојадили лавовима песници. Зато и питају: „Какву песму?“ „О лавовима“, каже мрзовољно и Душан Радовић. „О лавовима?“, кажу већ мање мрзовољно лавови. „Може!“ „Био једном један лав...“, каже Душан Радовић. „Није лоше...“, кажу лавови. „А какав лав?“, питају знатижељно. „Страшан лав! Нарогушен и љут сав!“, каже Душан Радовић. „Охо-хо! Све боље!“, кажу већ расположеније лавови.

ЈУЦА: Како само лажеш...

ТОЗА: Не лажем... „Ишао је на три ноге, гледао је на три ока, слушао је на три ува...“, каже Душан Радовић. „Охо-хо! Прави лав!“, кажу већ одушевљено лавови. „Зуби оштри, поглед зао, тај за милост није знао...“, каже одушевљено и Душан Радовић. „Прави, прави лав!“, кажу још одушевљеније лавови. „Док га Брана једног дана није гумом избрисао...“, каже Душан Радовић.

(То за ућуши.)

ЈУЦА: И? Шта је онда било?

ТОЗА: Ништа... Само су лавови почели да плачу.

ЈУЦА: Зашто да плачу?

ТОЗА: То их је и Душан Радовић питао. „Шта, не ваља песма?“ А лавови су јецали и говорили: „Ва...ва...ваља...“ „А зашто онда плачете?“, рекао је Душан Радовић. „А зашто тај Брана... да избрише... тако страшног... тако наругушеног, тако лепог лава?“, рекли су лавови и заплакали неутешно.

ЈУЦА: И?

ТОЗА: И онда је и Душан Радовић пустио сузу, можда једну, или две, и рекао: „Немојте више да плачете...“ И онда су лавови почели да бришу сузе и рекли: „Нећемо... А ни ти више немој да пишеш тако страшне песме...“ „Добро, нећу“, рекао је Душан Радовић и кренуо ка излазу из Зоолошког врта.

ЈУЦА: И?

ТОЗА: А лавови су викали за њим: „И немој више да нам долазиш с тако тужним песмама...“ „Нећу“, рекао је опет Душан Радовић.

ЈУЦА: И?

ТОЗА: Шта „и“? Па више није код њих ни долазио!

ПАМЕТАН, НАЈПАМЕТНИЈИ

Лица:

Тоза

Наставница

Директор школе

(Наставница сређа погледом Тозу, који се прави невини.)

НАСТАВНИЦА: Нешто ми се ти то много правиш паметан, Тозо! Откад си ти то тако паметан?

ТОЗА: Одувек.

(Чује се кикоћ разреда.)

НАСТАВНИЦА: Одувек?

ТОЗА: Ја нисам постао паметан, као друга деца, постепено – у првом разреду мало, у другом мало више, у трећем још више. Ја сам се родио паметан!

(Кикоѿ и церкање разреда.)

ТОЗА: Ја сам се родио не само као паметан, него као најпаметнији! Ја сам био најпаметнија беба у породилишту!

(Насѿавница ѿледа збуњено Тозу. Он не дозвољава да ѿа ѿрекида, насѿавља озбиљно, ѿемељно.)

ТОЗА: Једна беба је тамо у том породилишту знала да каже само: „А!“ Само: „АаааАА-Ааа...“ А једна друга, па та је знала да каже само: „Е!“ Само једно: „ЕееееЕе!“ Ништа више! А једна трећа само: „И!“ Само једно танко, издужено: „ИииииИИИИИии-ии!“ А једна четврта, па та је знала само да каже: „У!“ Само једно хуктаво: „УуууУУУУ!“ Ништа друго. Само: „Уууу!“ А пета само: „ООО!“ Само „ОооОООооо!“

(Кикоѿ, смех с једне и друге сѿране. Насѿавница забезекнуѿо ѿледа Тозу.)

ТОЗА: А ја... Ја сам још тад, у том породилишту, знао да кажем: „АААААаа–еЕЕеееЕЕ–ииииИИИИИии–ооОООоо–ууУУууууу!“ Ја сам био тамо најпаметнија беба, зато сам и знао да кажем: „Аааеееееииииииииооооуууу!“

(Смех заѿлушујући. Одједном, збуњен, улази дирекѿор школе. Наѿло ѿишина.)

ДИРЕКТОР: Каква је то ларма?

НАСТАВНИЦА: Ах, добро да сте дошли, господине директоре. Ово морате да чујете! Ово никако не смете да пропустите!

(Погледа умилно Тозу.)

НАСТАВНИЦА: Господине Тозо, да ли бисте били тако љубазни да поновите своју причу?

ТОЗА: Како да не! То је заиста поучна прича и добро је чути је још једном...

(Поклони се, као у њозоришћу, можда и њонавља целу њричу, али њто би за нас већ било њревише.)